

VIETNAM-SOLIDARITET

FEBRUAR 1969

2. ÅRGANG, NUMMER 8

OPLAG: 5.000

Det er vakkert at vi i Skandinavia har samlet inn så store beløp til humanitær hjelp for det spanske folk; det påståes at vi i gavmildhet er blandt de ledende i Europa. Men la oss ikke bli stolte over det; skamfullhet er den beste følelsen når det gjelder Spania, det er hvileløshet i skam.

I disse dager sendes en rekke ambulanser sydover til Barcelona; la oss huske at ambulansene skal brukes *etter* at bombene er falt. Likkister er det også, rett betenkt, bruk for ved en slik situasjon. *Likkister til Spania!* det er den humanitære hjelps siste, konsekvente parole.

La oss istedenfor reise folkekravet: luftvernkanoner til Barcelona. Muligens er det imot den humanisme som elsker nederlaget, men det er vel også menneskelighet i å si: det har vært nok blod, nok lik for vår medfølelse, og nu må vi redde noen levende.

Nordahl Grieg 1938.

HVORDAN KAN VI BEDST HJÆLPE VIETNAM ?

Danmarks Kommunistiske Ungdom havde i 1966 besøg af en delegation fra FNL. Ved denne lejlighed fremkom vietnameserne med nogle principielle betragtninger om den hjælp vi kan yde til deres kamp. Vi mener, at det i den løbende debat om vietnamarbejdets mål og midler er af betydning at genoptrykke disse synspunkter.

"Vi mener, at vores kamp mod den amerikanske imperialisme må udføres på to fronter, den ene front, hovedfronten, er Sydvietnam, hvor vi må påtage os den forpligtigelse at modstå USAs krigsførelse, at holde USA tilbage, og møde dem med våbenmagt, den anden front er folkenes kamp i hele verden for at fordømme USAs krig, for at standse krigen og rive masken af dem og afsløre dem overfor hele verden. Vi værdsetter i høj grad den anden front,

og vi vil gerne fortælle jer, at på hovedfronten i Sydvietnam lider den amerikanske imperialisme nu det ene nederlag efter det andet, på den anden front er de i en forfærdelig stilling, fordi de nu bliver fordømt af flere og flere folk i verden og af det amerikanske folk selv. Til spørgsmålet om hvordan I bedst kan hjælpe os i vor kamp, vil jeg foreslå jer at styrke den anden front, at afsløre overfor folket den amerikanske imperialisme, afsløre deres fordægte planer, afsløre deres hykleri med såkaldte fredsforhandlinger. Derfor vil jeg foreslå jer at forstærke jeres indsats ved at give os politisk og moralsk støtte.... Hvis de mennesker, som giver denne hjælp, kun tænker på humanitære følelser, som hjælp til ofrene for krigen, så er det ikke tilstrækkeligt. De må føle

at detde giver til,er den kamp,der føres i Vietnam,den frihedskamp, der føres i Vietnam,kamp for freden -det blot at føle at give til ofrene er ikke så godt.Således må den materielle hjælp være et middel til,eller gives ud fra en forståelse for Vietnams betingelser. Derfor behøver den ikke at være ret stor,og vi vil gerne på en venlig og kammeratlig måde sige til jer,at hvis I ønsker at give os materiel hjælp,så ønsker vi den ikke så meget i form af varer,medicin eller våben.Vi ser hellere, at I giver os den i form af penge i dollar.

DISSE STRÅLENDE
SEJRE OPMUNTRER
HELE DET VIETNA-
MESISKE FOLK,FRA
SYD TIL NORD,TIL
AT GÅ FREMAD MED
ENDNU STØRRE TAP-
PERHED OG BESLUT-
SOMHED OG AT KÆM-
PE TIL DEN ENDELIGE SEJR. GIAP.

K O M I T E - N Y T

De danske Vietnamkomiteer har oprettet en girokonto 15 16 50. Beløb til støtte for Vietnamarbejdet er velkomne.

SOLIDARITET MED VIETNAM

VIETNAM-SOLIDARITET

GIRO 15 11 77

Fredriksberg Vietnamkomite har indsamlet 1000 kr til Vietnamkomiteernes arbejde - til støtte til en agitationspiece.

De Danske Vietnamkomiteer har åbnet et kontor i SCHAKSGADE 8 Kld K.Faste kontortider vil blive meddelt i næste nummer.

Frit Forum,Kommunistisk Forbund og Revolutionær Aktion har tilsluttet sig Vietnamindsamlingen.

Landsledelsen for De Danske Vietnamkomiteer udsendte den 12. jan. en erklæring,hvori der kræves anerkendelse af HANOI og FNL og brud med Saigon.Erklæringen følges op af et besøg hos statsministeren,der ikke fandt,at tiden var inde til et sådant skridt.

Kunstudstillingen til fordel for det kæmpende Vietnam har været vist på Bornholm og har indbragt 6.500 kr.

De Danske Vietnamkomiteer afholdt en demonstration ved USAs ambasadørbolig i anledning af daværende vicepræsident HUMPHREYS besøg.

Fra marts 64
til dec. 68
er der ned-
skudt 3.255
fly over

Nordvietnam.Der er i sam-
me periode nedskudt 900
fly over LAOS.

BMM

HILSEN FRA **FNL** I ANLEDNING AF 10 ÅRET FOR DEN CUBANSKE REVOLUTION
I anledning af 10-året for den cubanske revolutions sejr, sender jeg hermed, på det sydvietnamesiske folks vegne, på FNLs centralkomites vegne og på egne vegne mine varmeste lykønskninger til Deres Exelencer, til det Kommunistiske parti, den revolutionære regering og det cubanske broderfolk. I de sidste 10 år har det heroiske cubanske folk, under lederskab af Cubas Kommunistiske Parti, og den revolutionære regering ledet af den agtede major Fidel Castro, med deres tradition for beslutsomhed og ukuelighed, idet de stadig har udvidet revolutionens sejr, standset alle Yankee-imperialismens forsøg på aggresion og provokation. De har vundet mange strålende sejre i opbygningen og forsvaret af deres land, Det Første Fri Territorium på den vestlige halvkugle og har været en magtfuld stimulans for de nationale befrielsesbevægelser i Latinamerika og overalt på jorden.

Det sydvietnamesiske folk og FNL er lykkelige over de sejre det cubanske broderfolk har vundet og betragter dem som sine egne. Med den oprigtige følelse af at være våbenbrødre i den fælles kamp mod Yankee-imperialismen, udtrykker Sydvietnams folk hermed sit oprigtige håb om, at det cubanske folk fortsat vil opnå fremgang i opbygningen af økonomien, kulturen, forbedring af levestandarden og styrkelse af det nationale forsvar. Sydvietnams folk og FNL nærer dyb taknemmelighed overfor Det Kommunistiske Parti, Den revolutionære Regering og det cubanske folk p.g.a. det venskab og den faste og urokkelige støtte de fra den første start har ydet kampen mod Yankeeerne og for national befrielse, som er ført af Sydvietnams folk - og de lover at stå fast sammen med det cubanske broderfolk og kæmpe skulder ved skulder med dem imod den fælles fjende Yankee-imperialismen indtil den endelige sejr er vundet. Lad venskabet og den militante solidaritet mellem folkene i Cuba og i Sydvietnam forblive ubrydeligt.

Nguyen Huu Tho.

Nguyen Huu Tho er præsident for Befrielsesfrontens øverste organ - centralkomiteens præsidium. Huu Tho stammer fra en embedsmandsfamilie i Cholon i Sydvietnam, han er uddannet som jurist i Frankrig og blev kendt i Vietnam for sit forsvar for tilfangetagne modstandsfolk under den franske besættelse.

SOLIDARITET MED VIETNAM

VIETNAM - SOLIDARITET GIRO 15 11 77

FOLKETS REVOLUTIONÆRE MAGT

AF MAI PHONG

Daily Telegraph meddeler 16/11 -68: Amerikanske kilder i Saigon meddeler at befrielseskomiteer er blevet dannet eller valgt i alle Vietcong-kontrollerede områder, de er således dannet i 17 provinser, 5 byområder, 33 distrikter og 1270 landsbyer.

Dette er ikke de korrekte tal, men skønt de er mindre end de virkelige, er de dog tilstrækkelige til at vise hvordan FOLKETS REVOLUTIONÆRE MAGT er født og bestandig har vokset i Sydvietnam fra landsbyerne til provinsplan. Siden generaloffensiven og de samtidige folkerejsninger i det tidlige forår 68 har over 11 millioner af vore landsmænd i gamle og i nylig befriede områder været med til at opbygge FOLKETS REVOLUTIONÆRE magt.

Mens de stadig har kæmpet, forsynet fronten og holdt produktionen igang, har de ivrigt taget del i diskussioner om den ny magt. Man kunne opleve hele grupper, der mens de sad i beskyttelsesrum for at værne sig mod fjendens artilleri, udveksle synspunkter om demokratiske rettigheder og den succes det har været for folket at skabe den REVOLUTIONÆRE MAGT og den enkelte borgers pligter overfor den.

Valgdagen var en festdag for folket alle steder med vajende faner, transparenter over veje og huse, trommemusik og sang overalt. Klynger af mennesker gik, klædt i deres bedste tøj, muntre afsted til stemmeurnerne for at gøre deres borgerpligt.

Valgkomiteerne havde mobile stemmeurner, som de bragte til de syge vælgere for at de også kunne afgive deres stemme.

I nogle områder, overfaldet af B-52 bombere, afgav hele befolkningen deres stemmer. I andre fandt valgene, takket være den lokale guerillas og folkets beslutsomhed ti at drive piratflyene på flugt, sted på en i forvejen fastlagt dag. Et stort organisatorisk arbejde var gået forud. Mellem 80 og 100% gik til stemmeurnerne.

Hidtil har tusinder af landsbyer valgt organer for den revolutionære magt. Og mange steder har repræsentanter for disse mødtes til fuldtallige møder for at vælge Folkets Befrielseskomiteer på distriktsplan, således som i Ga Mau, Rach Gia, Quang Tri, Thua Thien, Quang Nam, Kontum, Gia Lai, Quang Ngai, og My Tho provinserne.

Nu har disse provinser og deres hovedstader deres Befrielseskomiteer.

Overalt holdt folket højtidelige møder for at byde Komiteerne velkomne og vise deres hengivenhed for den revolutionære magt.

DE REVOLUTIONÆRE FOLKEKOMITEER består på alle trin af mænd og kvinder med dygtighed, moral og andre kvalifikationer til at udøve magten i vælgerens navn. Mennesker, der er udnævnt til Helte eller Strålende kæmpere har ret til at stille op til valgene, når de er fyldt

18 år, altså endnu inden de opfylder kravet om 21 års valgret. Det giver et stærkt indtryk af FOLKETS REVOLUTIONÆRE MAGTS brede demokratiske karakter. Medlemmerne af de revolutionære komiteer omfatter hårdtprøvede kadre, som har gennemgået usigelige lidelser og hårde kår i kampen for masserne og som har bidraget til at sætte aktiviteter igang på alle områder på deres egn. De er besluttet på at tjene folket og nyder tillid og hengivenhed hos alle sociale lag.

Den nylig skabte magt er på alle trin straks gået igang med at opbygge et nyt liv, at tage forholdsregler for sit eget forsvar, og opfylde den konkrete politik, der er nævnt i FNLs program, for at forbedre folkets levevilkår, og at stille menneskelig og materiel hjælp til rådighed for fronten som svar på den ny periodes krav og endeligt at gå fremad mod folkets overtagelse af hele magten.

Glade over de sejre, de har vundet, slutter folket i de befriede områder deres rækker endnu tættere og trofaste mod deres jord udvider de produktionen voldsomt som et svar på FNLs appel om en "sejr over US-aggressorerne" høst i sen hensigt at højne folkets levestandard og forsyne de væbnede styrker med mad.

FNLs rigtige udførelse af jord-politiken har skabt en stærk vækst i landbrugsproduktionen. I mange områder, også de der ligger nær fjendens baser, er befolkningen kommet over alle vanskeligheder med at dyrke jorden og udvide de opdyrkede områder.

Den Revolutionære magt lægger også stor vægt på folkets moralske liv. Man skaber en ny kultur, der gør det muligt at danne det ny menneske og fremmer den revolutionære heroisme i kampen imod de amerikanske imperialisters og deres lakajers korrupte, reaktionære kultur.

Sammen med andre konkrete ting, der er opnået, i opfyldelsen af FNLs po-

litik,udgør dannelsen af FOLKETS REVOLUTIONÆRE MAGT en enorm sejr for det sydvietnamesiske folk efter mange års hård kamp under Frontens klarsynede ledelse.

Det er klart,at DEN REVOLUTIONÆRE MAGT er folkets magt,udøvet af folket og for folket.Den er bygget på deres blod og gennemgår en stadig konsoliderings- og udviklingsproces.Dette fortæller om Befrielsesfrontens autoritet og beviser,at Fronten er de eneste sande repræsentant for det sydvietnamesiske folk og kompetent til at løse alle problemer ang. Syd-Vietnam.

Det er det sydvietnamesiske folks beslutning at udvide og styrke deres offensiver for totalt at knuse Thieu - Ky - Huong lakaj-administrationen,en bande forræddere og USA kreaturer,som har solgt deres fædreland for at give amerikanerne lejlighed til at udføre deres neo-kolonialistiske politik. Det er det sydvietnamesiske folks beslutning at opbygge deres revolutionære magt til et vedvarende organ,at gøre den til en solid støtte for befrielseskampen i Syd,for forsvaret af Norden og for fremrykningen mod en fredelig genforening. MAI PHONG jan. 69

SOLIDARITET MED DET SEJRENDE VIETNAMESISKE FOLK

VIETNAM - SOLIDARITET GIRO 15 11 77

UDDRAG AF **HO CHI MINH**S HILSEN TIL FNL I ANLEDNING AF 8 ÅRS DAGEN FOR BEFRIELSESFRONTENS OPRETTELSE.

"Efterhånden som imperialisternes nederlag bliver større,vil de metoder,de falder tilbage på i den sydlige del af vort land,blive endnu mere grusomme.Men jeg tror,at vore sydvietnamesiske brødre og søstre,der allerede er nært forenet,yderligere vil styrke deres enhed,stadig være på vagt,resolut fastholde deres sejrstilling og deres styrke for at kaste US -aggressorerne ud og gå frem mod den endelige sejr. Optændt af et brændende had til US-aggressorerne og deres lakajer,som daglig foretager de mest grusomme forbrydelser mod deres slægtninge i Syd,er Nordvietnams folk og væbnede styrker altid parat til at ødelægge alle fjendens anslag mod Norden og yde fuld støtte til vore brødre i Syd,i opfyldelsen af deres hellige pligt som det store bagland for den heroiske Front.

Vort folk vil erobre morgendagen

USA-imperialisterne vil lide nederlag.

Hanoi,19 dec. Ho Chi Minh

UDTALELSE FRA DE DANSKE VIETNAMKOMITEER 12 februar 1969

Landsledelsen for De Danske Vietnamkomiteer erfarer, at der i disse dage er taget initiativ til start af en ny indsamling til fordel for det vietnamesiske folks frihedskamp. Initiativtagerne til denne nye indsamling er angivelig en kreds af deltagerne i Dansk Bertrand Russell Råd, der efter gennemførelsen af Krigsforbryder-tribunalet i efteråret 1967 nu ønsker at stille sig i spidsen for et nyt vietnaminitiativ.

Den nye indsamling, der har fået navnet VIETNAM 1969, vil blive ledet af et arbejdsudvalg kaldet "gruppe 7". Indsamlingen vil blive knyttet sammen med et krav til den danske regering om at følge Sveriges eksempel: Diplomatisk anerkendelse af Nordvietnam (DRV).

Landsledelsen for De danske Vietnamkomiteer hilser med tilfredshed, at initiativtagerne til VIETNAM 1969 igen rejser kravet om anerkendelse af Nordvietnam (DRV) og ser det som en støtte til DE DANSKE VIETNAMKOMITEERs åbne brev til regeringen (12. jan. 69) og det deraf følgende møde med statsminister Baunsgård den 23. januar, ved hvilken lejlighed der - foruden kravet om anerkendelse af Nordvietnam (DRV) - også blev stillet krav om afbrydelse af de diplomatiske forbindelser med Saigon, samt officiel anerkendelse af Den Nationale Befrielsesfront (FNL) som den eneste lovlige repræsentant for befolkningen i Sydvietnam.

DE DANSKE VIETNAMKOMITEERs landsledelse hilser initiativet velkommen, men finder dog at kravet om anerkendelse af Nordvietnam (DRV) burde være knyttet sammen med de to andre krav (Bryd med Saigon og anerkend FNL). Uden på nogen måde at anfægte initiativtagerne til VIETNAM 69 indsamlingens gode vilje ønsker landsledelsen for DE DANSKE VIETNAMKOMITEER at fremholde, at der som bekendt allerede findes en indsamling til fordel for FNL og DRV - VIETNAMINDSAMLINGEN c/o Havnearbejdernes Fællesforbund, Korsgade 49.

På trods af at denne indsamling ikke har kunnet få myndighedernes tilslutning, har den dog fungeret i snart tre år og har i den forløbne tid meget stærkt medvirket til en højnelse af den klare politisk/moralske solidaritet med det kæmpende Vietnam. De indsamlede midler er gået - og vil fortsat gå - til modtagerne uden betingelser for deres anvendelse det overlades til vietnameserne selv at afgøre. Denne form for hjælp anses af vietnameserne selv for den mest værdifulde, idet princippet "ikke almisser - men solidaritet" har den stærkeste politiske virkning. Dette er der bl.a. givet udtryk for af FNLs Moskvaambassadør Van Dong og souschefen for Nordvietnams forhandlingsdelegation i Paris Ha Van Lau, med hvem De Danske Vietnamkomiteer har særdeles god kontakt.

Da Vietnam 1969 gennemføres på rent humanitær basis (f.eks. genopbygning af et bomberamt hospital umiddelbart nord for 17 breddegrad - i Nord-Vietnam) vil De Danske Vietnamkomiteers landsledelse fortsat finde det rigtigt at støtte VIETNAMINDSAMLINGEN (tdl giro 16 16}. De Danske Vietnamkomiteer har intet imod, at humanister og pacifister organiserer en rent humanitær indsamling, men har den bestemte opfattelse, at en klar politisk/solidarisk tilkendegivelse, som en helt betingelsesløs økonomisk støtte indeholder, i betydelig grad medvirker til at højne de politiske forståelse for Vietnams kamp mod de imperialistiske angribere og dermed til den verdensomspændende solidaritet vietnameserne selv sætter højest.

VIETNAM - SOLIDARITET redigeres af et udvalg. Ansvarlig for dette nummer Otto Sand, Prins Jørgensgade 12 A⁵ 2200 N.
Henvendelser kan rettes til Vietnam-Solidaritet, c/o Havnearbejderne Korsgade 49 - 2200 N

SOLIDARITET MED DET SEJRENDE VIETNAM

VIETNAM - SOLIDARITET giro 15 11 77

De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer indkaldte i dagene 7/8 dec. en landskonference for Vietnamkomiteer i Danmark. Konferencens formål var at finde frem til et politisk grundlag for Vietnamkomiteerne og at skabe en koordinering på landsplan. Vi bringer i Vietnam-Solidaritet de vigtigste beslutninger fra denne conference, hovedindlæggene samt uddrag af diskussionen. Vi opfordrer alle Vietnamaktivister og alle komiteer til at diskutere materialet. I konferencen deltog repræsentanter fra 26 komiteer fra hele landet. Desuden deltog gæster fra Norge og Sverige. Foruden de her offentliggjorte indlæg blev der aflagt rapporter fra en række special-grupper bl.a. Vietnam-Indsamlingen, Desertørkomiteen, Forskergruppen, Vietnam-Solidaritet. På konferencen bragte desertør nr 50 en kort hilsen.

FORSKERGRUPPEN opfordrer alle læsere, der har kendskab til amerikansk infiltration eller danske firmaer der arbejder for USA til at henvende sig til Vietnam-Solidaritets redaktion eller til Svend Agger, Hülkervej 11 Søborg, tlf 69 57 69.

POLITISK GRUNDLAG FOR DE DANSKE VIETNAMKOMITEER vedtaget på konferen-
cen 8/12 1968.

- 1 Vietnamkomiteerne ser det som sin hovedopgave at styrke solidarite-
ten med det kæmpende vietnamesiske folk, hvis kamp vi anser for at
være afgørende i det anti-imperialistiske opgør. Det politiske grund-
lag for vor solidaritet er 4 og 5 punktserklæringerne samt erkendel-
sen af Vietnamkrigens karakter som et led i USAs forsøg på at under-
tvinge den tredje verden.
- 2 Vietnamkomiteerne påtager sig at udbrede kendskabet til det vietna-
mesiske folks kamp, til dens politiske grundlag og dens militære sej-
re, at udbrede kendskabet til folkenes solidaritetsbevægelser, samt
at udbrede kendskabet til den amerikanske imperialismes undertrykkel-
se af folkenes frihedskamp overalt i verden.
- 3 Vietnamkomiteerne påtager sig at yde direkte støtte til det vietna-
mesiske folks kamp gennem pengeindsamling og ved at angribe den fæl-
les fjende -USA-imperialismen - overalt hvor den formulerer sig også
under vore egne politiske vilkår. Vi anser i denne forbindelse den
politiske kamp mod NATO og afsløringen af amerikansk infiltration
i dansk erhvervsliv og politik for væsentlig.

ORGANISATORISK GRUNDLAG FOR DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

- 1 Enhver lokalkomite, der står åben for såvel enkeltpersoner som orga-
nisationer, der tilslutter sig det på landskonferencen besluttede
politisk/organisatoriske grundlag kan optages som medlem.
- 2 Landskonference afholdes een gang årligt og er sammenslutningens hø-
jeste myndighed.
- 3 Landskonferencen vælger af sin midte en landsledelse på 15 personer,
der sammen med en repræsentant for hver lokalkomite, er sammenslut-
ningens højeste myndighed mellem landskonferencerne. Disse organer
træder sammen når det skønnes nødvendigt - dog mindst hveranden må-
ned. Landsledelse og repræsentantskab træffer fra møde til møde be-
slutning om tid og sted for næste møde.
- 4 Landsudvalget udpeger af sin midte et forretningsudvalg på 7 perso-
ner, der varetager den daglige ledelse under ansvar for landskonfe-
rence og landsudvalg.
- 5 Landsledelsen er forpligtiget til før hvert større initiativ at sø-
ge så bred tilslutning som muligt indenfor det politiske grundlags
rammer, dog uden at initiativer hindres af enkelte grupper.
- 6 De lokale komiteer opfordres til i videst muligt omfang at yde bi-
drag til det fælles arbejde.

VIETNAMBEVÆGELSENS HISTORISKE OG POLITISKE UDVIKLING v. OTTO SAND

Det er formentlig for alle helt indlysende, at det emne, der skal behandles her nemlig: Vietnambevægelsens udvikling i Danmark og dens politiske indhold er af en så omfattende karakter, at det ikke i en forholdsvis kort indledning er muligt at komme ind på alle de foreteelser, der tilsammen udgør punktets titel. Det har derfor været nødvendigt at foretage et valg imellem de ting vi har kunnet iagttage i Vietnambevægelsens udvikling, der særlig markant har medvirket til at tegne dens status på de forskellige trin af udviklingsvejen. Om det i henhold hertil er de rigtige ting i hændelsesforløbet, der er valgt, overlader jeg trygt til konferencen at bedømme - så meget mere som flertallet af deltagerne har været med i dette arbejde helt fra starten. Det vi altså her skal beskæftige os med er en politisk analyse og en vurdering af et konkret handlingsmønster i en afgrænset periode som de fleste af os har gennemløbet som integrerede parter.

Som basis for denne indledning ligger den helt bestemte opfattelse - generelt set - at enhver virkelig bevægelse af vor bevægelses karakter uundgåeligt vil finde sin plads i det samfundsmønster hvoraf den er en del. Dette indebærer som noget helt objektivt og ufravigeligt, at hvor en sådan bevægelses form og indhold er i uoverensstemmelse med det givne samfundssystems magthavere og deres politiske stræben vil bevægelsen altid i sig rumme en større eller mindre fare for selve det samfundssystem hvori den fungerer. Uden på nogen måde at begive sig ind i en analyse af det samfundssystem vi lever under i Danmark er det muligt - koldt og nøgternt - at fastslå, at systemet og dets forsvarere - gennem sine reaktioner på vor bevægelses aktiviteter erkender denne fare og reagerer i overensstemmelse hermed. Af statspolitiske grunde er magthaverne interesserede i at forhindre, bremse eller afspore vor bevægelse - det har vi i tidens løb set adskillige beviser på. Er vi ikke istand til at erkende, at sådan er den objektive virkelighed vi arbejder i, vil det alt for let kunne lykkes vore modstandere netop at forhindre, bremse eller afspore bevægelsen. Hvis det forholdt sig modsat ville vor bevægelse være overflødig som politisk pressionsmiddel. Vor bevægelses placering og virkning i det samfund vi lever i kan ikke - hvad enten den vil eller ej - fravige de helt objektive love for de menneskelige sam-

funds eksistens og udvikling. Lad mig endelig -for at undgå ethvert til-
løb til misforståelse- bemærke følgende:

Betinginger det her sagte nu, at deltagerne i Vietnambevægelsen
nødvendigtvis må være samfundsstormere -socialister af en eller anden
art? Betyder det, at bevægelsens mål er omstyrtning af det bestående, at
den skal erklære sig som anti-kapitalistisk? Naturligvis ikke: den skal
være en tværpolitisk bevægelse med en klar og afgrænset målsætning hvor
ud fra der skal skabes størst mulig tilslutning og aktivitet - ikke no-
get som helst andet.

Det der er ønsket med disse indledende bemærkninger er kun at
understrege nødvendigheden af -overfor bevægelsens ledende kadrer- at
fastslå, at erkendelsen af vor placering i den eksisterende virkelighed
simpelthen er betingelsen for kommende resultater.

Det er formentlig uundgåeligt, at der i en tværpolitisk bevæ-
gelse som Vietnambevægelsen undertiden vil opstå divergerende opfattel-
ser af hvordan arbejdet skal gøres og også om hvilke taktiske aspekter,
der skal være gældende for vores fælles handlinger, ligesom opfattelsen
af både de midlertidige og de mere langsigtede politiske målsætninger
har været genstand for nogen uenighed. Kort sagt så har der været -og er
stadig- en dialog igang om vietnambevægelsens form og indhold. Dette har
også gjort sig gældende i det egentlige komitearbejde. En af vore hoved-
opgaver ved denne konference er at søge at afdække disse uoverensstem-
melser og derved søge at komme frem til størst mulig enighed om tingene.
Når vi ved disse ting ville det være
forkert ikke at kalde tingene ved
deres rette navn og det vil blive
gjort i dette oplæg til diskussion
og forhåbentlig fulgt op af diskus-
sionsdeltagerne. Naturligvis må vi
fremlægge vores synspunkter i en kam-
meratlig ånd - andet ville være u-
rimeligt.

Egentlig burde situationen
idag være den, at det var muligt at
gå et betydelig åremål tilbage i ti-
den når vi skal vurdere Vietnambevæ-
gelsen. Som bekendt er Vietnamkrigen
ikke af nyere dato, den strækker sig
en snes år eller mere tilbage i ti-

den - de første direkte amerikanske infiltrationer var vel omkr. 1954, da de begyndte at sende "rådgivere" til Vietnam efter længe at have finansieret franskmændenes krig. I forhold til USAs engagement er Vietnambevægelsens historie beklagelig kort. Mere åbentlyst vel kun omkring 3 år - det er da også hovedsagelig denne periode vi idag skal beskæftige os med. Naturligt nok var den danske Vietnambevægelses start meget vak-

lende. Den første tid var præget af en mere almen/humanistisk indstilling og havde næsten intet synbart politisk/solidarisk indhold. Kravet om "fred i Vietnam" synes kun at være en del af et generelt krav om fred overalt på jorden. Det meget væsentlige problem at klart placere skyldsspørgsmålet var bestemt ikke fremherskende - det ansås nærmest at "begge parter er lige gode om det - de må se at finde en fornuftig løsning på tingene". Nogen dybere politisk -endsige klar solidarisk - holdning fandtes ikke. Kravet om "fred i Vietnam" var fremherskende, men altså endnu ikke forbundet med en entydig politisk stillingtagen. Men man skal ikke af den grund afvise perioden som uden betydning. Det hele var, trods åbenlyse svagheder begyndt at bevæge sig. For vel omkring 3 år siden kom vi, inspireret af en række store "høringer" på amerikanske colleges, ind i en periode med store oplysningsmøder, hvor teach-in formen var den mest anvendte. Her diskuterede store grupper af eksperter på kryds og tværs. Heller ikke i disse møder kunne man iagttage nogen markant politisk/solidarisk holdning - selv om der dog var tilløb til en begyndende afklaring, d.v.s. en entydig stillingtagen for vietnams folk. Denne tid var mest præget af diskussioner (nødvendige sådanne) hvorimod de mere udadvendte politiske aktioner var sparsomme. Trods de mange svagheder var denne periode med til at udvikle bevægelsen - selv om opfattelserne som nævnt endnu gik stærkest på det alment/humanitære og parolen "fred i Vietnam" var fremherskende.

Det er helt indlysende, at efterhånden som amerikanerne stadig mere voldsomt og åbentlyst escalerede krigen i Vietnam og efterhånden som vi fik mere kendskab til de store vietnamesiske sejre ved fronterne i Sydvietnam steg ønsket om en mere kontant og håndgribelig støtte til Vietnams frihedskrig. Det er ligeså indlysende, at den direkte poli-

tiske stillingtagen vandt mere udbredelse. Teach-in tiden med dens maratonmøder var ved at være forbi - aktionernes tid var forestående. Kravet om enentydig stillingtagen på et klart politisk/solidarisk grundlag vandt mere og mere forståelse. Dette er dog ikke et udtryk for, at man var -eller måske er- enige om hvad et sådant politisk grundlag skulle gå ud på. Det er en af de vigtigste opgaver, der forestår os i de to dage vi er sammen her.

Lad mig først gennemgå nogle af de mere markante initiativer der ser lyset på denne tid og som understreger, at behovet for entydighed og solidaritet er stigende. På foranledning af Kommunistisk Arbejdskreds og Gottfred Appel oprettedes det man af taktiske skel blot kaldte Vietnamkomiteen. Denne grupperings største fortjeneste er, at den gennem udsendelse af et dublikeret blad i stort oplag bragte kendskabet til vietnamesernes sejre og politiske synspunkter ud til vietnamaktivisterne og andre. Dette arbejde var overordentlig gavnligt -særlig i en periode hvor den politiske stillingtagen var absolut svag og kun i sin vorden.

Det næste mere konkrete skridt af entydig karakter var trotskisternes indbydelse til et møde hvor man agtede at starte en indsamling til fordel for FNL og DRV -den såkaldte to-fløjede indsamling.

På dette møde - der blev afholdt i juni 1966- var der overvejende tilslutning til indbydernes forslag om en to-fløjet pengeindsamling, hvis midler uden betingelser for deres anvendelse skulle tilstilles henholdsvis Nordvietnam og FNL. Mødet kunne dog ikke afsluttes i fuldkommen enighed, idet nogle få af deltagerne stadig stod på det mere almen/humane grundlag og gik ind for en stor bred indsamling af rent humanitær karakter til alle krigens nødlidende.

Indsamlingen besluttedes gennemført på et klart politisk/solidarisk grundlag, hvilket yderligere medvirker til at styrke den fløj, der går ind for en entydig politisk solidaritet. Et senere punkt på vor dagsorden vil beskæftige sig nærmere med denne side af vietnamarbejdet så jeg skal ikke her sige mere om dette. Blot bør det måske for helhedens skyld nævnes, at der i adskillige måneder førtes forhandlinger på kryds og tværs for at få startet en indsamling på det grundlag, som mødets mindretal ønskede. Der blev tilmed søgt og givet en justitsministeriel tilladelse, men indsamlingen kom aldrig igang - formentlig fordi ingen havde lyst til at lægge navn til en indsamling, hvor man kunne risikere, at en del af midlerne faldt i de forkerte hænder. I Saigons hænder.

Af mange grunde -som det vil føre for vidt at komme ind på

i detaljer ved denne lejlighed- finder der en stadig stigning sted i bevidsthedsgraden hos vietnamaktivisterne, ligesom de første mindre demonstrationer og andre udadvendte aktioner dukker op. Samtidig viser forskellene i opfattelserne af stillingen til vietnamarbejdet sig stadig tydeligere. Trangen til en virkelig indsats til fordel for det kæmpende Vietnam er trods meningsforskelle stigende. Denne stigende trang til direkte medvirken giver sig udslag i ønsket om bedre organisatoriske og politiske former for et samarbejde imod den amerikanske imperialismes forbryderiske krig mod det vietnamesiske folk, og den første lokale Vietnampakomite bliver dannet i efteråret 1965 på Nørrebro. En begyndende og mere fast ramme om det permanente vietnamarbejde har hermed taget sin start. Et af Nørrebro Vietnampakomite arrangeret 2 dages møde i maj 66 viser tydeligt, at trangene til samling i Vietnamarbejdet er ved at slå igenem. Men heller ikke dette møde, der er bredt sammensat og har ca 150 deltagere, undgår at afsløre, at der stadig hersker megen uenighed om, på hvilket politisk grundlag arbejdet skal udføres. Fløjddannelserne skinner igenem, og opfattelserne deler sig, stort set, mellem de, der står på det alment humanitære standpunkt, og de, der står på det politisk/solidariske standpunkt. Skønt der gøres forsøg på det, lykkes det ikke at skabe en samling, de politiske divergenser er for store. Det modsætningsforhold, der hele tiden har ligget latent, bliver mere fremtrædende i tiden, der følger. Nogle bemærkninger senere i dette indlæg vil give anledning til yderligere at belyse dette forhold. Blot skal her, for forståelsens skyld, indføres, at man kan ønske sig absolut enhed i en bevægelse som vor, men man kan ikke regne med at få det, særlig ikke hvis man vil fastholde klarheden i tingene. De mange ønsker om samarbejde og en bedre planlægning af arbejdet resulterer i indkaldelsen af de såkaldte første Odensemøde, der afholdes i Odense i dagene 24/25 september 1966. I mødet deltager ca 150 mennesker fra hele landet - heriblandt en del folketingsmedlemmer og andre i offentligheden kendte personer. Mødet bliver "kørt" ret stramt fra arrangørernes side og søges lagt i sine synspunkter ikke så forfærdelig langt fra den daværende regerings holdning: med overvejende vægt på den humanitære indstilling uden noget synderligt politisk indhold. Uenigheden om den politiske linie i Vietnamarbejdet slår ud i lys lue. En stor del af deltagerne står på den politisk/solidariske linie og enkelte af talerne understreger, at skyldspørgsmålet må træde mere i forgrunden og bringer dermed det anti-imperialistiske perspektiv ind i debatten. En del pressefolk overværer mødet, hvilket understreger, at man ikke længere kan tie bevægelsen ihjel. På det organisatoriske plan foreslår arrangør-

terne, at der oprettes et "Dansk Vietnamråd", hvis opgave skulle være at lede og koordinere den samlede bevægelse, hvilket er en klar tilkendegivelse af ønsket om at samle bevægelsen, også på det organisatoriske plan. Men de politiske uoverensstemmelser forhindrer, at noget sådant kan ske på dette møde. Derimod bliver der nedsat et arbejdsudvalg, der får til opgave at fremkomme med forslag til organisatoriske former, samt udarbejde et forslag til politisk program, og få uger efter mødet udsender det nedsatte udvalg følgende forslag til politisk grundlag. Overskriften lød: Samling om én Vietnambevægelse:

Den danske regering opfordres til at virke for

1. at amerikanske og andre ikke-vietnamesiske tropper gradvis trækkes tilbage fra Vietnam, samt at USA øjeblikkeligt og betingelsesløst indstiller bombardementerne både i Nord og Sydvietnam.

2. at der på det herved skabte grundlag optages forhandlinger mellem FNL, Saigon-regeringen og de øvrige stridende parter.

3. at tilbuddet om dansk deltagelse i evt. kontrolstyrker gøres mere realistisk gennem aktive kontakter med bl.a. regeringen i Hanoi.

4. at regeringen i Hanoi samtidig opfordres til at stille sig imødekomende overfor alle politiske initiativer, der er i overensstemmelse med de her formulerede principper.

Den Danske Vietnambevægelse vil ud fra disse principper arbejde for:

1. Gennem oplysning og debat at skabe øget forståelse for Vietnamkrigens grusomhed og for den trussel imod verdensfreden, den udgør.

2. at støtte alle initiativer til samling og distribution af hjælp til befolkningen i alle krigshærgede dele af Vietnam."

Idag - godt to år efter - vil formentlig de fleste forkaste et sådant grundlag som helt håbløst og urimeligt - men situationen dengang var ikke særlig afklaret, og neutralitetstendensen og forsigtigheden hos dele af bevægelsen stak sin bukkefod frem. Sandsynligvis var dette grundlag fremkommet som et kompromis mellem arbejdsudvalgets medlemmer, med kompromis'et var råddent. Programmet var udsat for megen kritik fra de mere afklarede aktivister - særlig i København. Til at bekræfte programforslaget indkaldtes der preliminært til endnu et Odensemøde den 27. november 1966, dog med den klausul, at hvis der tilmeldte sig under 100 deltagere

ville mødet blive aflyst. Modstanden mod programmet var som nævnt særlig stor i København, og det var årsagen til at der herfra meldte sig omkr 125 deltagere til mødet den 27. november. Da der således ikke var nogen mulighed for at gennemføre programmet, valgte arrangørerne at aflyse mødet. Denne fremgangsmåde understregede igen, at der var divergerende opfattelser af det politiske grundlag, man ønskede at give bevægelsen. Det næste landsmøde fandt sted i Odense den 22. januar 1967. Det første arbejdsudvalg kunne ikke længere blive enige og afstod derfor fra at fremlægge et politisk program. Mødet - der var velbesøgt - afslørede gennem de førte diskussioner, at svælget mellem de almen/humanistiske og de politisk/solidariske

opfattelser ikke var blevet mindre. Behovet for et koordinerende organ skinnede dog igennem hos begge parter men på grund af de stærke politiske uoverensstemmelser var det ikke muligt at skabe nogen egentlig landsledelse. Der blev nedsat et koordinerende kontaktudvalg bestående af en repræsentant for hver af de landsdækkende initiativer. Disse var dengang:

Den kirkelige Vietnamkomite, Russelrådet, Russelforberedelseskomiteen, Vietnamindsamlingen. Kontaktudvalget havde intet politisk grundlag og ingen organisatoriske retningslinier og døde hovedsagelig af den grund i løbet af få måneder. Den lærer, man kan drage af de nævnte eksempler viser 1) at et politisk grundlag, der tilfredstiller alle i en tværpolitisk bevægelse er vanskeligt at stable på benene - hvis dette grundlag skal have et klart politisk indhold og ikke bare være en samling ord. 2) En ledelse eller et koordinerende organ bliver uden resultat og mening, hvis der ikke som basis for arbejdet ligger retningslinier af både politisk og organisatorisk art.

Mens Odense-mødet den 22. januar altså ikke formåede at skabe den samling af bevægelsen, som var dets hovedformål, kan det dog ikke betegnes som negativt. Diskussionerne var med til at afklare synspunkterne og man lærte hinandens meninger at kende. Derudover blev der på mødet stillet forslag om en landsomfattende underskriftskampagne mod bombardementerne i Vietnam. Også her var meningerne delte, idet en del af de tilstedeværende fandt, at en underskriftskampagne imod bombardementerne ikke var nok, men måtte knyttes sammen med kravet USA UD AF

Indsamlingen af underskrifter kommer dog igang og i løbet af nogle måneder indsamles omkr. en kvart million. Dette landsomfattende initiativ vakte megen opmærksomhed og gav anledning til debatter i pressen og andre steder, men der var som nævnt mange aktivister, der fandt det utilstrækkeligt i sit politiske indhold. På nogenlunde samme tid skete den første samling af af Vietnamkomiteer, idet de på den tid eksisterende 5-6 lokalkomiteer i København dannede De Storkøbenhavnske Vietnamkomiteer, hvilket gav stødet til et betydelig bedre arbejde. Det næste større arrangement er pinsemarchen i 1967, der fandt stor tilslutning. Marchen gennemførtes under hovedparolen USA UD AF VIETNAM. Der var forud nogen diskussion om parolen BEKÆMP DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME, men organisationerne fandt, at denne parole nok var rigtig og rimelig, men for avanceret. Derimod var der ingen tvivl om, at parolen FRED I VIETNAM ikke længere kunne anvendes. Der var således i parolevalget en klar stigning i bevidsthedsgraden. Naturligvis var der her og der kritik af parolevalget, men blandt aktivisterne var der ingen tvivl. Under selve marchen, gennem talerne og på anden måde, kunne det konstateres, at parolen BEKÆMP DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME var stærkt på vej til at blive bevægelsens kommende hovedparole (denne del af bevægelsen skulle man vel sige - for brugen af denne parole har siden været overordentligt omstridt, ja, man kan tilmed sige, at det generelt set er omkring denne parole og dens klare politiske krav, at vandene deler sig mellem vietnamaktivisterne).

Næste større arrangement er gennemførelsen af 21. oktober demonstrationen i København. Demonstrationen talte omkr. 20.000 deltagere. Samtidige demonstrationer gennemførtes i en række andre lande. Med denne demonstration slår vietnambevægelsen afgørende igennem. Deltagerantallet - der antagelig er det største i verden i forhold til Københavns indbyggertal - er så overbevisende, at der ikke er nogen mulighed for at undgå at beskæftige sig med Vietnambevægelsen og de problemer, den gør opmærksom på. Med denne demonstration er der ikke længere nogen tvivl om, at parolen Bekæmp den amerikanske imperialisme skal have en fremtrædende plads i bevægelsen. Kort efter 21. okt. demonstrationen gennemføres Krigsforbrydelsestribunalet i Roskilde. Landets regeringschef lover både her og der, at dette tribunal ikke vil blive gennemført i Danmark. P.g.a. den stigende opinion mod USAs beskidte krig tvinges han alligevel til at give grønt lys for tribunalet. Tribunalet får en stor international omtale og medvirker stærkt til at afsløre de amerikanske krigsforbrydelser i Vietnam. Tribunalet betegner en stigning i

forståelsen for Vietnams sag og øger modstanden mod USAs voldshandlinger.

På opfordring af "det andet USA" organiseres endnu en stor demonstration i København, nemlig 27. april demonstrationen, der samler endnu flere deltagere end tilfældet var den 21. okt. året før. Som bekendt ender demonstrationen i et voldsomt slag ved og omkring den amerikanske ambassade. En af statspolitiske grunde bestilt politibrutalitet sætter ind mod demonstranterne. Brutaliteten, der helt tydelig er bestilt af magthaverne, er af en sådan karakter, at bogstavelig talt ikke et eneste blad i dette land tør forsvare den - tværtimod er der adskillige blade, der meget stærkt angriber politiets råhed. Vi har for tiden en retsag løbende imod 10 demonstranter for vold mod politiet. Forsvareren for de 5 af disse ti anklagede, Carl Madsen, dokumenterer i et brev til justitsministeren, at politiet var provokatørerne. Han påviser bl.a. at en lang række civil-betjente har fået ordre til at deltage i demonstrationen og tilmed fået ordre til at købe mødetegn og besked på, hvor de kan få deres udlæg godtgjort. Der er i hele denne sag - som især skal behandles under et senere punkt - ingen som helst tvivl om, at den mere og mere omfattende masseaktivitet og særlig de store demonstrationer, er yderst generende for magthaverne i Danmark - de forstyrrer magthavernes cirkler og de sætter derfor ind mod dem med brutal vold. Jeg skal ikke beskæftige mig mere med denne demonstration, men blot gøre opmærksom på, at beklagelig mange af dem, der burde støtte os i vor stræben - ja til og med visse dele af vietnambevægelsens egne folk - plumper i den borgerlige propaganda og giver demonstranterne hovedskylden for begivenhederne den 27. april.

Magthaverne har i nogen grad opnået hvad de ønskede: at så splittelse i en bevægelse, der er ubehagelig for dem og som generer deres forbryderiske NATO-partner USA. Den usikkerhed, de har opnået at så i dele af vor bevægelse, fører til udfald og skarp kritik mod en del enkeltpersoner blandt vore aktivister. Man begynder at snakke om vold og det påståede ønske om vold hos arrangørerne af de magtfulde demonstrationer. Tvivlen hos de mere alment humanitære indstillede i bevægelsen får diskussionen omkring parolevalget og især kravet om at bekæmpe USA-imperialismen til at blusse op med fornyet styrke. Den kommende Pinsemarch kommer i særlig grad til at lide under disse urimelige angreb fra folk, der er bukket under for den borgerlige propaganda. Nogle få organisationer mener ikke, at de kan være medindbydere til pinsemarchen 1968. Pinsemarchen bliver langt fra så stor, som man kunne forvente. Dels fordi

folk er bange for en mulig polititerror, og dels fordi en del af dem, der burde have været vore venner, modarbejder Pinsemarchen p.g.a. påvirkning fra magthavernes propagandaapparat. Jeg har indledningsvis lovet at være ærlig uden persons anseelse, og jeg bliver derfor nødt til at nævne et enkelt navn i denne forbindelse. Det er ubestrideligt, at når

Carl Scharnberg -der i øvrigt har udfoldet store initiativer i Vietnambevægelsen- offentliggør en artikel i et dansk dagblad på selv samme dag som Pinsemarchen starter og i denne artikel fremsætter en række postulater mod andre folk i vor bevægelse, der udmunder i en faktisk advarsel mod at deltage i årets pinsemarch, så kan det efter min mening betegnes som noget nær forrædderi mod den fælles sag. Samtidig viser det at en samling af hele bevægelsen bliver stadig vanskeligere - fløjene trækkes endnu kraftigere op. Scharnberg går endda så langt, at han finder at flere års samarbejde på venstrefløjen er brudt. Man har lov at sige sin mening, men det kan ikke være rigtigt på denne måde bevidst at skade et arrangement, hvis formål har den rigtige retning - bare fordi man er uenig med nogle af arrangørerne i dette eller hint - også i Vietnam arbejdet. At vore modstandere i pressen og andre steder vælter sig i et danaidernes kar af løgne og forvrængninger omkring vor bevægelse -fordi den ikke længere kan forbigås i tavshed, fordi dens problemstilling vinder udbredelse i store dele af befolkningen, fordi den i nogen grad har formået at bringe magthavernes selvsikre holdning på retræte - det kan vi kapere som noget næsten lovbestemt, det kan ikke gøre os nedslåede og bange. Kammeratlig kritik er velkommen og gavnlig, når den fremføres i en kammeatlig hensigt og tone - men fremføres den på nysnævnte måde, er den hverken kammeratlig eller gavnlig, men tværtimod skadelig for den sag, man selv angiveligt ønsker at fremme. Det samme synspunkt kan med al rimelighed anlægges på en ledende artikel, der fremkom i samme -os i øvrigt overordentlig velvillig stemte dagblad- så sent som sidste søndag, hvor en anden skribent på baggrund af tydeligvis meget ensidige informationer, helt ud i det groteske urimelige, angriber denne kon-

ferences formål, og ved at bringe en række citater -revet løs fra deres helhed- slet dulgt skyder nogle af konferencens arrangører motiver og hensigter i skoene, der er helt uden bund i virkeligheden. (lederen hævdede, at det var hensigten at udnytte konferencen til at skabe et nyt parti. red.s kommentar) Inden man går igang med sådanne sagen skadelige skrivelser, bør man nok -på god journalistisk vis- spørge kilden inden man kommer for skade at grumse vandene. De nævnte tilfælde er naturligvis ikke trukket frem for at føre politik mod mennesker, der ikke er tilstede - personerne er naturligvis altid underordnet sagen. De er blot bragt for at fremholde hvor uhyre vanskeligt det er at samle absolut alle under en hat, dersom vi ønsker at virke for det vietnamesiske folks frihed og selvstændighed.

Lad os forlade denne parentes og drage endnu en lære af sidst gennemførte Pinsemarch. Jeg har allerede nævnt nogle af vanskelighederne og deres årsager. Arrangørerne -en lang række organisationer spændende fra Radikal Ungdom til trotskisterne- stod enige om beslutningen om at gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at denne Pinsemarchs afslutning foran den amerikanske ambassade skulle foregå, som vi havde besluttet: uden voldsomheder af nogen art. Vi ønskede at vise, at vi kunne beherske tingene gennem fornøden selvdisciplin. Det lykkedes til fulde for os. Desværre var der ingen af vore modstandere i Vietnamsagen, der havde mod til at kommentere denne meget væsentlige kendsgerning, men det er naturligvis heller ikke deres job, tværtimod.

Mere beklageligt er det, at de af vore medkæmpere i Vietnambevægelsen, der ofte højlydt har kritiseret vores måde at gøre tingene på, heller ikke havde nogen kommentarer. Det havde ellers været rart med lidt kammeratlig anerkendelse - nu da der var en lejlighed.

Måske vil nogen i denne sal synes, at der her er gjort for meget ud af at påpege de forskelligheder, der findes i det, vi kan kalde den samlede Vietnambevægelse. Hensigten hermed har været -så nøgternt som muligt- at understrege, bl.a. gennem de valgte eksempler, at en fuldstændig enighed med alle om alt ikke er mulig. Dette indebærer igen, at uden et klart politisk sigt i arbejdet, med en målsætning der i størst mulig grad understøtter det vietnamesiske folks behov for politisk og moralsk støtte, er det ikke heller muligt at tilrettelægge de praktiske handlinger. Den første betingelse herfor er, at vi klart ser sammenhængen i tingene -både nationalt og internationalt. Vi har stillet os entydigt på dette tapre folks side - det er vor pligt at angribe og afsløre vor fælles fjende: USA-IMPERIALISMEN. Det er tåbeligt at arbejde

for og ønske "fred i Vietnam" og samtidig vige udenom kampen imod årsagen til det vietnamesiske folks lidelser. Vi har nu to dage til sammen at drøfte, hvorledes vi bedst kan opfylde dette formål. Den politik vi skal føre, bestemmes i denne sal og hverken i Moskva, Peking, Havanna eller nogen andre steder - indenfor eller udenfor dette lands grænser.

Vi skal tilstræbe bedre arbejdsformer i vort komitearbejde - vi skal tilstræbe den klareste mulige politiske målsætning og på basis af denne søge at skabe den størst mulige tilslutning. En sådan bedre organisering af tingene hindrer ikke, men fremmer tværtimod vore muligheder for samarbejde med de dele af Vietnambevægelsen, der står udenfor de egentlige komiteers kredse. Lad os escalere vor indsats og optræde endnu mere overbevisende i fremtiden - det er vor pligt overfor det vietnamesiske folk og overfor os selv.

OPLÆG TIL DISKUSSION OM POLITISK GRUNDLAG FOR VIETNAMKOMITEERNE ved Peter Bjerrum

Vietnamkomiteerne har indtil idag, som det fremgik af Ottos historiske redegørelse, været kernen i en omfattende politisk aktivitet, som har taget udgangspunkt i den afsky og protest, Vietnamkrigen har affødt overalt i verden.

Dette politiske arbejde har stadig tydeligere tegnet omridset af en koordineret udenomsparlamentarisk bevægelse.

Motiveringen for at skabe et politisk og organisatorisk grundlag for den videre udvikling må tage sit udgangspunkt i det, som her er opstået. Det er selvfølgelig rimeligt at knytte nogle kommentarer til begrebet, udenomsparlamentarisk bevægelse.

Den udenomsparlamentariske bevægelse er kendetegnet ved at de ud fra et begrænset politisk grundlag angriber et begrænset politisk problem. Dette politiske problem, som i vores situation er USAs interventionskrig i Vietnam, anses for at være af en sådan vigtighed, at det ikke kan reduceres til at være et delområde af de parlamentariske partiers programmer. Som sådan er den udenomsparlamentariske bevægelse strengt begrænset (pragmatisk) i sit politiske indhold, dens slagkraft ligger i, at den holder sig til den sag, som fremføres.

Denne frivillig pålagte begrænsning gør bevægelsen tværpolitisk i sin

form, d.v.s. at deltagerne holder sig til den konkrete sag, der er fælles og ikke anfægter andre programpunkter hos de politiske grupper, der er med. Målet for denne form for politisk aktivitet har ofte blot været at skabe en debat om den konkrete sag på så højt et politisk plan som muligt, efter rækkefølgen: partiplan, folketingsplan, regeringsplan, når dette var lykkedes, var resultatet nået og andre sager kunne tages op. Det er unødvendig her at gøre rede for, at det ofte er lykkedes at rejse en debat helt op på regeringsplan.

Det er også unødvendigt her at gøre rede for, hvor sjældent den debat, der således er rejst, har mundet ud i en konkret stillingtagen eller i konkrete ændringer. Dette er ikke mindst en erfaring fra Vietnambevægelsens hidtidige udvikling. Den begrænsning vi pålægger det politiske grundlag for en udenomsparlamentarisk bevægelse kan aldrig være absolut.

Det politiske grundlag kan ikke under alle omstændigheder begrænses til nogle få slagord for konkrete mål, som f. ex. Fred i Vietnam, Stands Bombardementerne, USA ud af Vietnam. Det politiske grundlag må leve op til den sag, der føres

frem og til det samfund, den føres frem i. Jo tydeligere den sag, der føres frem er sammenhængende med samfundets udvikling iøvrigt, jo mere omfattende må det politiske grundlag blive og jo mere generelle må slagordene blive, som f. ex. Bekæmp den amerikanske Imperialisme.

Dette betyder ikke, at det politiske grundlag bliver et parti-program, eller at vi ønsker at skabe en udenomsparlamentarisk bevægelse, der tager alle aspekter af samfundets udvikling med. Men det betyder, at vi antager at koordinationen i dette spørgsmål må hvile på enighed om nogle generelle politiske aspekter.

Målet med vores aktivitet omkring Vietnamkrigen har været og vil fortsat være at skabe en massebevægelse. Dette gøres imidlertid ikke blot ved at afsløre krigens gru og uretfærdighed, vi må desuden føre den politiske kamp så overbevisende og klart, at masserne kan se, at protesten nytter, kan se, at imperialismen ikke er en naturlov, vi alle må bøje os under, men at den er et økonomisk system, dirigeret af mennesker, og som sådan kan den under politisk bevidst ledelse angribes.

Vi må ikke blot udsprede propaganda om det vietnamesiske folks lidelser,

BEKÆMP DEN

AMERIKANSKE IMPERIALISME

vi må også udsprede propaganda om det vietnamesiske folks sejr. Denne politiske kamp må ikke føres på afveje, vi må ikke lede kampen ind i illusioner om, at imperialismen kan bringes til fornuft - alene gennem præsidentskifter i USA eller danske regeringserklæringer. Vores mål må være det samme som vietnamesernes, at bekæmpe den amerikanske imperialisme - det må være indholdet i vor solidaritet. Det verdensomspændende opgør med imperialismen, som vi lever under, har ført med sig en række indbyrdes stridende politiske opfattelser, som vi har set afspejle sig i hvert eneste land i verden. Disse politiske stridigheder er ofte en nødvendighed, selv om de betyder en midlertidig svækkelse, de er en nødvendighed for at afklare den politiske strategi, som må anvendes i kampen.

Når de forskellige ideologiske opfattelser uden videre omsættes til vore hjemlige forhold, mister de imidlertid ofte deres forbindelse til den politiske virkelighed. De bliver let til ideologiske, politiske oplysningsbyroer for denne eller hin retning. Kendskabet til de politiske strømninger, der fødes under vekslende betingelser for den antiimperialistiske kamp er naturligvis ikke uvæsentlig. Men dette kendskab bør ikke forhindre, at vi bliver enige om en politisk strategi, der i overensstemmelse med vietnamesernes befrielseskamp vender sig mod imperialismen, sådan som vi møder den under vore egne politiske vilkår. Selvom vi lever under relativ velfærd, bør vi ikke forfalde til vulgære elendighedsteorier. Vi bør ikke stirre os blind på forbruget og erklære arbejderne og alle andre, der producerer inden for det kapitalistiske samfunds rammer, for udbyttere. Der er ingen grund til, når vi ønsker at udtrykke vor solidaritet med det vietnamesiske folk at skabe kunstige modsætninger i forhold til andre former for politisk kamp mod det kapitalistiske samfund. Enhver politisk handling, enhver arbejdskamp, enhver intellektuel indsats, som er rettet imod den bestående orden og som tilsigter en ændring af magtforholdene i samfundet, er en støtte til vietnamesernes kamp. Kampen for menneskeverdige livsvilkår for masserne er ikke en kamp, der kun er berettiget udfra livsvilkår under eksistensminimum.

Udbytning, profit og kapitalophobning har stadigvæk sin vigtigste kilde indenfor de kapitalistiske stater. Vi behøver blot at gøre opmærksom på, hvilken kolossal faktor rustningsindustrien er for økonomien. Men når dette er klarlagt, må det nødvendigvis fremhæves, at den tredje ver-

den leverer den altovervejende del af råmateriale, der holder dette økonomiske system oppe, både i form af råstoffer til spotpriser og i form af landområder, hvor de imperialistiske krige, der stimulerer rustningsindustrien, kan udkæmpes.

Alt dette betyder naturligvis ikke, at Vietnamkomiteerne skal omdannes til et politisk parti, der skal lede alle former for politisk kamp. Det er kun fremført som et udtryk for, at vi ikke skal gøre solidariteten med Vietnam til den eneste retfærdige og hellige sag.

I stedet bør vi utrættelig pege på det antiimperialistiske perspektiv i de forskellige facetter af den politiske kamp.

Med udgangspunkt i den bevidsthed, der har udviklet sig i og omkring solidaritetsbevægelsen med Vietnam - med udgangspunkt i den viden og erfaring Vietnamkrigen har givet os om imperialismens sande natur - med udgangspunkt i de diskussioner, vi til stadighed har ført, er det idag ikke længere muligt at videreføre solidaritetsbevægelsen med Vietnam - uden at placere krigen i rette sammenhæng, uden at se krigen på baggrund af det imperialistiske system, uden at se krigen som en del, den i øjeblikket vigtigste, af den tredje verdens kamp for befrielse.

Vietnamkomiteerne må som udenomsparlamentarisk bevægelse baseres på denne erkendelse.

Alle vi, der er samlet til landskonference her, burde kunne vedkende os følgende:

At USA i 14 år har ført en grusom krig mod det vietnamesiske folk, en krig, som stadig tydeligere har fået karakter af folkemord.

at den afsky og protest, som er kommet til udtryk i mange kredse stadig tydeligere har manifesteret sig som et politisk standpunkt.

at Vietnamkomiteerne som udenomsparlamentarisk bevægelse har været medvirkende til denne udvikling i den politiske bevidsthed.

at den historiske og politiske udvikling nærmer sig det stadium, hvor kampen afgørende forlader sin moralske fase og bliver en kompromisløs politisk kamp mod den fælles fjende.

at Sydvietnams Nationale Befrielsesfront, FNL, tydeligere end alle andre befrielseskampe og politiske bevægelser har afsløret det imperialistiske system.

at de kolossale resourcer, USA har sat ind i Vietnamkrigen, ikke har kunnet hindre FNLs fremgang, men blot yderligere har udviklet bevidstheden om de modsætninger, der eksisterer indenfor det imperialistiske system.

at disse modsætninger kort kan sammenfattes i følgende:

USA besidder sammen med sine forbundfæller materielle, tekniske og in-

tellektuelle ressourser tilstrækkelige til at afskaffe al fattigdom og elendighed i verden.

Alligevel er fattigdommen, trods alle økonomiske og politiske profetier, trods alle hjælpeprogrammer og al u-landshjælp, vokset i takt med mulighederne for at afskaffe den.

At disse modsætninger uundgåeligt vil føre til, at stadig flere folk i den tredje verden vil blive tvunget ud i befrielseskampen, som de eneste mulighed for håb om sejr.

At den amerikanske imperialismes er en verdensomspændende styrke, der har sat sig fast overalt såvel i den rige som i den fattige verden. Den er det mest effektive system for udbytning, for koncentration af kapital og magt, der nogensinde har eksisteret i historien. Jo mere åbenlyst dette system proklamerer profit som sin målsætning, jo mere ødelæggende og grusomt vil det blive, jo flere krige og folkemord vil det sætte igang. At Danmark gennem utallige økonomiske aftaler og gennem NATO er snævert forbundet med den amerikanske imperialismes.

At parolen Danmark ud af NATO derfor er en uomgængelig del af det politiske grundlag.

At vores solidaritet med det vietnamesiske folk og alle andre folk, der kæmper for deres frihed betyder, at vi har taget parti i dette verdensomspændende opgør, at vi er på den ene side og kun på den ene side.

UDDRAG AF DEN POLITISKE DISKUSSION PÅ

LANDSKONFERENCEN DEN 7-8 DEC.

Efter de to hovedindlæg fulgte en politisk diskussion om vietnambevægelsens mål og midler. I nedenstående uddrag af debatten har redaktionen søgt at medtage alle politisk principielle synspunkter.

Martin Ewald Jensen, Hvidovre: Jeg vil sige Otto tak for hans indledning, der giver et udmærket resume af udviklingen og takke ham for en dynamisk ledelse af bevægelsen. Jeg vil drage nogle paralleller til modstandsbevægelsen - den enorme bredde og styrke vi dengang opnåede skyldtes, at vi koncentrerede bevægelsen om et enkelt krav: Tyskland ud af Danmark. Havde vi dengang draget kampen for socialismen ind i modstandsbevægelsen, ville vi have splittet i stedet for at samle, og vi ville have styrket de reaktionære kræfter. Vi må være meget varsomme i valget af vore paroler for ikke at miste forbindelsen til vore naturlige sympatisører. Et langt politisk oplysningsarbejde var nødvendigt før folk kunne for-

stå og acceptere sabotagen - og det var ikke engang nok, først da folk direkte mærkede den tyske besættelse i form af mangel på varer, på arbejde osv vandt modstandskampen forståelse. I vietnamarbejdet må vi tage nøje vare på vor taktik, det er ikke nok med vældig revolutionære paroler, der må gå et grundigt oplysningsarbejde forud. For rabiater paroler splitter. En koordinering af komiteernes arbejde er nødvendig - en landsledelse er unødvendig.

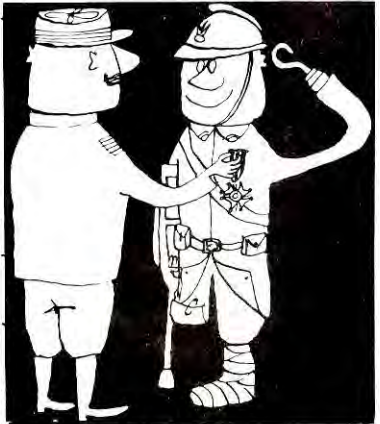
Jørgen Gotthelf, Vesterbro: Der må gøres og er gjort et ihærdigt arbejde for at skabe komiteer, der omfatter brede dele af befolkningen, ikke kun de venstreorienterede. Parolen Fred i Vietnam er for blød, hvis det ikke præciseres, at det må betyde social frihed for Vietnam. Parolen er forkert når den står alene, men vi må huske på, at verdensfredens bevarelse er det vigtigste i vor kamp og sådan forstået er det den allerstærkeste parole. M.h.t. parolen Bekæmp den amerikanske imperialisme er de for uklare, vi må holde os til de konkrete punkter, hvor vi skal bekæmpe den amerikanske imperialisme, f.ex. USA ud af Vietnam.

Tove Jørgensen, Herstederne: Der er idag blevet lagt vægt på de skel, der er i bevægelsen, vi skulle i stedet have diskuteret hvordan vi får samling, og hvordan vi imødegår den nedtrapning der er sket. Hvorfor havde vi den 27. april hele befolkningens støtte og nu har vi tabt det hele på gulvet. Jeg mener, det er sket p.g.a. udviklingen i DSVK, der har bakket op om teorien om "flere vietnammer" og på repræsentantskabsmøder har diskuteret sabotage mod amerikanske firmaer. På den måde får vi ikke socialdemokraterne med. Vi må ud i den danske befolkning med vore paroler, vi kan få både socialdemokrater og radikale med. Vi må skabe en bred bevægelse på et bredt grundlag - dog ikke så bredt at vi anerkender Saigon.

Peter Bjerrum, AU: Det er rigtigt, at vi ikke må miste kontakten til vore naturlige sympatisører, men vi må heller ikke miste kontakten til vore naturlige aktivister. Og de kan idag ikke mobiliseres på et grundlag, der kun kræver fred, bombestop og USA ud af Vietnam. Vi må udvide vort grundlag og give det politisk indhold. Parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme" skal underbygges politisk. Den politiske solidaritet er det væsentlige i vor kamp. Det humanistiske grundlag, som mange taler om, at vi skal have, har aldrig været særlig fremherskende i den danske befolkning. Det er fremherskende hos de borgerligt liberale, og der finder vi ingen tolerance overfor dem, der ønsker politisk solidaritet.

Gunnar Jensen, Vesterbro: Atomkampagnen formåede ikke at løfte sig ud ov-

ver det upolitiske stadi, mens Vietnambevægelsen har bevæget sig fra de bløde synspunkter til en helt klar politisk/solidarisk holdning. I starten søgte "de bløde" at blokere Vietnamindsamlingen, men trods forbud lykkedes det os at skabe en ubetinget solidaritetsindsamling - i kamp mod de folk, der ønsker at samle ind til hæfteplastre og skabe medynk. Vi må ud af forsvarspositionerne og gå militant frem. Vi må yde politisk solidaritet. Vietnambevægelsen har været brændstof til de antiimperialistiske bevægelser rundt om i verden. Hvor længe skal vi se im-

perialisterne undertrykke folkene uden at gøre noget? Idag er der åben kamp imod den amerikanske imperialisme. Skal vi gå tilbage til de bløde synspunkter eller skal vi gå frem sammen med bevægelsen overalt i verden? Vi må escalere bevægelsen i takt med udviklingen. Der er ikke, som der har været tale om, foreslået sabotage mod amerikanske virksomheder, men der er nedsat en expert-gruppe, som skal afsløre hvordan den amerikanske imperialisme infiltrerer, også i Danmark. På samme måde som Høyers våbenproduktion blev afsløret og standset. Afsløringen af den amerikanske imperialismes indtrængen her i landet er et vigtigt arbejdsområde for os. Vor bevægelse skal ikke bygge på spontanitet, den skal opbygges tålmodigt, og vi skal benytte os af de magtmidler vi har - og det er ikke sabotage - men oplysninger og afsløringer.

Ingela Kyrre, Nørrebro: Martin Ewald kom ind på noget centralt, da han sagde, at befolkningen ikke forstod modstandsbevægelsens metoder, før de selv mærkede følgerne af besættelsen. Vi har hidtil i høj grad "kørt" bevægelsen på befolkningens moralske afsky for krigen og på de spontane reaktioner. Jeg tror, at vi må se i øjnene, at så længe Vietnamkrigen kun er et moralsk problem for befolkningen, kan vi ikke opbygge en stabil protestbevægelse. Det er vor opgave at vise, at kampen i Vietnam er forbundet med kampen i Danmark. Vi må påvise hvordan USA-imperialismen også udbytter os her i Danmark og på den måde knytte et direkte bånd mellem vor kamp og kampen i Vietnam. Kun gennem politisk bevidsthed og gennem forståelse for krigens baggrund, kan vi skabe en Vietnambevægelse, der både er omfattende, konstant og politisk farlig.

Lilly Swing, Ålborg: På Nordjysk vietnamkomites vegne vil jeg give udtryk for vor opfattelse af en komites opgaver 1) udvikle solidaritet

Vietnam 2) det skal ske på så bredt et politisk grundlag som muligt. Vi har i Ålborg været i stand til at samarbejde med alle politiske ungdomsorganisationer. Vi kan ikke i dette udadvendte arbejde angribe USAs politik i almindelighed. Det vil støde mange væk fra os, som kan give solidaritetsbevægelsen vægt. Vi kan ikke gå ind for det oplæg, der har været offentliggjort i Vietnam-Solidaritet - det vil kun splitte.

Knud Jensen, Amager: Jeg synes, at der idag er lagt for lidt vægt på de dialektiske modsætninger mellem bevægelsens fløje. En forudsætning for bevægelsen er en politisk analyse. Den nedtrapning, der er sket i Vietnamarbejdet, skyldes især, at vi ikke har haft en helt klar politisk analyse. Vi må blive klare over hvem vi er og hvad vi vil.

Bent Nielsen, Ballerup: Vi er kommet her for at samle bevægelsen og på demokratisk vis finde frem til nye initiativer. Vi er derfor skuffede over, at man ikke er veget bort fra det foreslåede politiske grundlag. Vi ønsker ikke at escalere bevægelsen hen imod den anti-imperialistiske kamp. Skal vi gøre en massebevægelse til en massebevægelse må vi bort fra "Bekæmp den amerikanske imperialism". Vi har intet imod forskergruppens arbejde, men vi er imod, at man ønsker at skabe en mere militant holdning. Skal vi hjælpe Vietnam må vi sætte ind på oplysningsarbejde - og ikke diskutere imperialismen og alle de fraser. Sabotage vil ikke vinde forståelse i befolkningen. Det politiske grundlag må dreje sig om at samle bevægelsen, om praktiske arrangementer og om at koncentrere os om Vietnam og lade alt det andet - guatamala osv - ligge.

Dirigenten: Lad os vente med at tage stilling til sabotage, til der ligger et konkret forslag - det gør der ikke nu.

Flemming Rasmussen, Århus: Nogen mener, at vi ikke må udvide vore paroler, for så vil vi miste den brede støtte. Hvilken bred støtte? Er det de mennesker, der ønsker fred for enhver pris. Man kan ikke forhandle med imperialismen. Vi må forklare folk imperialismens karakter, gør vi ikke det så siger vi en halv sandhed. Vi må sige hele sandheden, ellers forplumrer vi situationen. Den bedste støtte vi kan yde vietnameserne er at føre klassekamp i Danmark. Vi må udvide vor parole til "Bekæmp imperialismen overalt".

Carsten Pedersen, soc. studenter: Vietnameserne fremhæver selv, at krigen i Vietnam ikke er noget isoleret tilfælde. Den er en del af tredje verdens kamp imod imperialismen. Den er en følge af selve det imperialistiske system. Vor opgave er at forklare hvorfor krigen føres, at skabe politisk bevidsthed og forklare det, I vover at kalde fraser om den am-

erikanske imperialism - at give det indhold.

Ole Raahauge, Herstederne: Det er rigtigt, når Otto siger, at magthaverne vil søge at ødelægge bevægelsen. Det gør de allerbedst ved at sende folk ind i den, som vil give den så yderliggående paroler, at ingen kan følge dem. Vi lever blandt en småborgerlig befolkning, og vi må sætte vore paroler derefter. Vi bekæmper imperialismen bedst ved at stryge parolen.

Willy Faurschou, Gladsaxe: Parolen "Bekæmp den amerikanske imperialism" har vi benyttet længe. Det er først nu I kommer og vil have den fjernet. For at få de brede masser med.. Men de største demonstrationer gik jo under den parole.

Arne Johansen, AU: Idag er de allerfleste enige om, at USA skal ud af Vietnam. Er det ikke vor opgave at være et hestehoved foran og bringe bevægelsen videre. Vi må udvide det politiske grundlag i takt med udviklingen. De største demonstrationer er gennemført under parolen "Bekæmp den amerikanske imperialism". I Pinsemarchen deltog Radikal Ungdom under denne parole - hvor langt vil I ud til højre?

Torsten Dinesen, Soc. Studenter: Siden bevægelsens start har der været skænderier. Der har hele tiden været nogle som lavede noget og nogle som kritiserede alt og ønskede at dreje bevægelsen - dreje af til højre. Vi må skabe en politisk målsætning og arbejde for at skabe politisk bevidsthed - følger vi de folk, der kun ønsker fred og bombestop, vil bevægelsen dø. Satser vi på et langvarigt arbejde, må vi bygge på politisk bevidsthed.

Villy Jensen, Indre By: Der er idag to indstillinger til hvordan vietnamarbejdet skal føres, og når jeg er kommet fra det ene synspunkt til det andet, skyldes det arbejdet ude i min komite. Da jeg gik ud for at samle underskrifter på "Stands bombardementerne", opdagede jeg, at folk kræver USA UD. Så er det klart, at bevægelsen må escalere sine paroler. Når vi benytter parolen "Bekæmp den amerikanske imperialism" vil mange mennesker spørge sig selv, hvad det betyder - og så har vi et udgangspunkt.

Ole Thorbak, Vesterbro: Der er talt meget om sektarisme og indsnævring af Vietnambevægelsen, men er det ikke netop at indsnævre problemstillingen at påstå, at Vietnamkrigen er et isoleret Sydøstasiatisk problem? Er det ikke snarere at udvide bevægelsen at vise at vietnameserne og den danske arbejder kæmper mod de samme fjender? Skal vi aktivisere arbejderklassen til en indsats for Vietnam, må vi vise, at det er de samme imperialister, vietnameserne kæmper imod, som opkøber de arbejdspladser, den

danske arbejder står på.Vi skal ikke uddybe modsætningen mellem aktivisterne og befolkningen ,tværtimod skal vi vise,at vi kæmper mod den samme fjende.

Klaus Pedersen,Hvidovre:Jeg synes,at Otto har givet et godt billede af udviklingen i Vietnambevægelsen.Jeg synes ikke,at de meningsforskelle, der er kommet til udtryk bør overraske eller skræmme os.Vietnambevægelsen har skabt et forum,hvor progressive mennesker kan samarbejde,vi behøver ingen cementeret holdning,men vi må hele tiden analysere vore behov.Der er behov for en koordinering af det anti-imperialistiske arbejde.Der burde skabes et organ,som kunne tage alt det op,som vi føler burde gøres.Kan vi ikke herfra tage initiativ til at skabe et sådant organ,der kan samle alle anti-imperialistiske kræfter i en fælles front?

Ulf Karlstrøm,Sverige:Jeg er glad for at overvære jeres konference,fordet er vigtigt,at vi lærer af hinandens erfaringer - for vi har mange fælles problemer.I Sverige er Vietnambevægelsen en solidaritetsbevægelse,en enhedsfront,men det er ikke en socialistisk bevægelse.Vietnambevægelsen i Sverige,FNL-grupperne,er $3\frac{1}{2}$ år gammel.Vi har haft 4 kongresser,hvor vi vedtog et program:USA UD AF VIETNAM,Støt Vietnams folk på deres egne betingelser,Bekamp USA-imperialismen. På vor 3 kongres så vi at den ideologiske udvikling var meget forskellig og vi vedtog derfor et maximums- og et minimumsprogram.Alle der ville deltage i vort arbejde skulle tilslutte sig minimumsprogrammet,dvs de to første paroler.Den sidste var frivillig.På vor 4 kongres var udviklingen nået så langt,at vi kunne tage den sidste parole med også som gældende for alle vore grupper. Vietnamkrigen er meget vigtig,for det er mere end en langvarig krig,det er første gang,USA-imperialisterne har stødt på modstand fra etenigt folk.Vi skal bruge Vietnam som eksempel og vise folk hvordan imperialismen virker og så skal vi knytte forbindelsen til vore egne lande og vise hvordan imperialismen formulerer sig her.

Erwin Feinberg,Den internationale Vietnamkomite:Vietnambevægelsen i Danmark har nået et dødt punkt.Det samme er sket for Vietnambevægelserne i udlandet.Vietnamkrigen var nok til at skabe en massebevægelse for nogen tid,men det kan ikke holde længere.Vi må forbinde kampen i Vietnam med arbejderklassens kamp i vore egne lande.Kun ved at kombinere vietnamesernes kamp mod USA-imperialismen med vor egen,kan bevægelsen overvinde de modsætninger,der for tiden er.

Vagn Søndergård,Valby:Jeg vil sige noget om,hvorfor vi er gået i stå. Vi har i nogen tid brugt parolen "Bekamp den amerikanske imperialisme",

men vi har i vort arbejde snarere arbejdet ud fra medlidenhed, afsky for den frygtelige krig. Har vi rædslerne helt inde på livet, kan vi godt aktivisere folk på det grundlag, men når det sker så fjernt fra os som i Vietnam kan en bevægelse bygget på medlidenhed ikke vare ved. Vi må forbinde kampen med vor egen hverdag. Vi må gøre folk klart, hvad den amerikanske imperialisme er og at den gør sig gældende i vor egen hverdag. Forstår folk først det, kan de aktiviseres til støtte for Vietnam.

Otto Sand, AU: De ting DSVK har gjort har været udført af et kollektiv, vi har truffet beslutningerne i fællesskab efter - ofte meget lange - diskussioner. Af og til har vi også måttet beslutte selv om ikke alle var enige, men vi har aldrig majoriseret nogen. Det er naturligvis rigtigt, som det er sagt her, at man kan bekæmpe imperialismen uden at sige det for så vidt som ethvert folks kamp mod deres undertrykkere også er en kamp imod imperialismen. Det er også rigtigt, når det er sagt, at vi skal tage hensyn til taktikken og opbygge vore paroler i takt med udviklingen i befolkningen - det er netop det vi har gjort i udviklingen fra "Fred i Vietnam" til "Bekæmp den amerikanske imperialisme". Paroler er ikke fraser, men korte programerklæringer og vi har hele tiden søgt at underbygge parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme" politisk. Det er nødvendigt for vietnambevægelsen at opbygge en base af politisk bevidste mennesker, det er dem, der skal gøre det daglige politiske arbejde og fra dem, at ringene skal brede sig. Man har også idag antydnet, at parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme" er presset igennem som bevægelsens hovedparole - det er ikke rigtigt - den kom som en ganske naturlig videreudvikling af vort grundlag i takt med den voksende forståelse for Vietnamkrigens baggrund. Man har bebrejdet mig, at jeg i min indledning lagde for megen vægt på skellene i vor bevægelse. Det var fuldt bevidst, ikke fordi jeg ønsker bevægelsen sprængt, men fordi vi må se i øjnene, at ikke alle kan være med, hvis vi skal have et politisk klart udgangspunkt. Men vi vil fortsat kunne samles om mange konkrete opgaver og samarbejde fra sag til sag.

At Vietnambevægelsen ikke skal være socialistisk, tror jeg er gentaget tilstrækkelig mange gange - ligeledes, at der ikke fra nogen side er foreslået sabotage - men derimod afsløringer i stilmed Høyersagen. Krigen er ikke begrænset til Vietnam, vi må forklare sammenhængen mellem de imperialistiske krige og hele tiden være parat til at tage det næste skridt, ellers afsporer vi bevægelsen. Vi må også afsløre, hvordan USA-imperialismen formulerer sig her i landet og angribe den overalt. Vietnambevægelsen kan ikke undlade at være et led i den anti-imperialistis-

ke kamp. Måske er det en rigtig vej, som Hvidovre foreslår, at vi sammen med andre skal danne en anti-imperialistisk front.

"Fred i Vietnam" er kun en halv sandhed, siger Fl. Rasmussen fra Århus, det er en løgn, mener jeg. Vietnameseerne ønsker og kræver jo netop af os, at vi skal bekæmpe USA-imperialismen.

Hans Christian, Odense: Vi må rundt om i komiteerne gøre os klart, hvor-
dan vi kan bekæmpe den amerikanske imperialisme.

Martin Ewald Jensen, Hvidovre: Det er ukorrekt, når Peter siger, at vort mål må være det samme som vietnamesernes, nemlig at bekæmpe den amerikanske imperialisme. Vi kan ikke stille det sådan op, forholdene er forskellige. Det er ikke rigtigt, at vi også gør det til vor opgave at bekæmpe USA-imperialismen i Danmark - gør vi det, skaber vi et nyt parti og får ingen bred bevægelse. Hovedopgaven skal ikke være kampen mod imperialismen. Vi skal ikke drage tredje verdensproblematikken ind, for Vietnam tilhører ikke tredje verden - det har betrådt vejen som selvstændig stat. Derfor er grundlagets punkt 3 helt uacceptabelt. Vi skal ikke have en landsledelse men derimod en koordinering af Vietnamkomiteerne og af alle anti-imperialistiske grupper. Med en sådan opbygning kan alle få dækning for sine synspunkter.

Marcus Ibsen, Kunstnernes Vietnamkomite: Jeg troede, at alle opportunisterne var samlet på Krogerup forleden weekend, så vi ikke skulle møde dem her. Vor opgave er at støtte vietnameserne i deres heroiske kamp.

Svein Johnsen, Solidaritetskomiteen, NORGE: Jeg vil på Solidaritetskomiteens vegne takke for indbydelsen og give en kort oversigt over vietnamarbejdet i Norge, for der er mange lighedspunkter. I Norge har vi to Vietnambevægelser Solidaritetskomiteen og Vietnambevægelsen i Norge. Denne sidste opstod ved, at nogle højreorienterede byråkrater blev isoleret i Sol.kom. De ønskede, at toppersoner og partier skulle bestemme Vietnamarbejdets kurs og alliere sig med fagforeningspampere o. lign. De bestred parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme" - ja der var endog nogle, der bestred, at USA overhovedet var imperialistisk. Aktivisterne måtte tage et opgør med disse folk og da de led nederlag, dannede de Vietnambevægelsen i Norge, som hidtil blot har været en papirorganisation, der støttes af pressen. Sol.kom. har i løbet af året bl.a. arrangeret to Vietnamuger med aktiviteter på 50 forskellige steder i Norge. Sidste nummer af vort blad kom i 10.000 eksemplarer. Vi udgiver et internt debatblad. Vor indsamling har indbragt 40.000 kr. Alt dette er sket mens Vietnambevægelsen i Norge har modarbejdet os. De hævder, at de

vil støtte FNL på FNLs egne betingelser, men de sætter humanitære betingelser for de penge, de samler ind. Ligesom de er imod, at vi bekæmper USA-imperialismen, er de også imod, at vi drager NATU ind i Vietnamarbejdet. Der har været visse besværligheder for Sol.kom med at få kontakt til de store arbejdspladser, men dette problem er vi ved at overvinde nu. Når arbejdet er gået så godt for os det sidste år, er det fordi vi har fået et politisk grundlag, der modsvarer den objektive virkelighed.

Troels Toftkær, Vanløse: Der er blevet politiseret meget mod de, der kræver "fred i Vietnam" og overfor dem er fremhævet de, der kræver politisk solidaritet. Skellet går ikke her. Her er ikke nogen, der blot ønsker fred. Jeg tror, at vi trods alt kan enes om noget, nemlig: den størst mulige støtte til Vietnam. Det kan gøres på to måder 1) gennem indsamling til Vietnam - men den støtte er ikke så afgørende for vietnameserne. 2) gennem en moralsk støtte ved at rejse et moralsk engagement her. Den politiske støtte er det centrale. Vor opgave er først og fremmest at ændre den danske regerings holdning. Her ligger vor hovedopgave, vi skal arbejde for anerkendelse af Hanoi, brud med Saigon og anerkendelse af FNL. Det er afgørende, at vi har befolkningens støtte i dette arbejde. Der er skabt et moralsk engagement - vi skal fange dette engagement og få det til at give sig udtryk i et politisk pres på det officielle Danmark. Den danske befolkning er meget uoplyst, den kender ikke de imperialistiske problemer, derfor må vi udtrykke os meget klart og være meget konkrete. Når folk forstår Vietnams situation, vil de være med til at kræve USA ud af Vietnam. Det er nu, mens de forhandler i Paris, der er behov for denne parole. Parolen "Bekæmp den amerikanske imperialism" er for kompliceret, vi løber en stor risiko for ikke at blive forstået. Bruger vi alligevel denne parole, vil vi blive isoleret, og det vil drive os ud i metoder, som jeg er alvorligt bange for. Der er kun tre muligheder 1) direkte sabotage - 2) pengestøtte - 3) politisk pres på den danske regering for at få den til at ændre sin holdning. Da alle har været enige om, at sabotage ikke er en rigtig metode, er der kun den tredje udvej tilbage.

Willy Faurschou, Gladsaxe: Vor opgave er at bringe oplysninger om baggrunden for Vietnamkrigen. At vise at det er en imperialistisk krig. Toftkærs eneste perspektiv er det parlamentariske arbejde, det er ikke vor opgave som en udenomsparlamentarisk bevægelse. Det er en opgave for de politiske partier. Vietnambevægelsen skal ikke være rekruteringsanstalt for de politiske partier. Vi skal arbejde for at højne befolkningens politiske bevidsthed.

Bent Nielsen, Ballerup: Det er muligt at arbejde uden politisk grundlag. Hvorfor vil I så køre jeres forslag igennem. Det vil føre til splittelse. Karsten Pedersen, Soc. Studenter: Det vil være katastrofalt for en uden-omsparlamentarisk bevægelse som Vietnambevægelsen, hvis vi lod os binde af hensynet til de politiske partier. Skal vi arbejde på de "bløde" standpunkter kommer vi ikke videre - vi må forklare hvorfor krigen føres. Det kan ikke at stå ved siden af en morder med forbindstoffer og bare lade ham myrde videre.

Tove Jensen, Amager: Nå I kritiserer os for at drage det anti-imperialistiske perspektiv ind i Vietnambevægelsen, glemmer I helt, at vi her ligger på linie med vietnameserne selv. Førstesekretæren for Nordvietnams kommunistiske parti beskriver selv Vietnam som det førende led i den tredje verdens revolution. Under "Stands bombardementerne" kampagnen var parolen USA ud af Vietnam den bandlyste parole, den "kinesiske", "cubanske" parole, men den blev alligevel adopteret af bevægelsen og gav den retning. Vi er nu nået til et punkt, hvor vi må forklare sammenhængen. Vi må sætte alt ind på at oplyse om den amerikanske imperialisme.

Krister Johnson, Sverige: Det er interessssant for os at høre diskussionen her. Vi har selv haft de samme problemer, men det er nu længe siden vi gjorde op med højreafvigerne. Her er tydelig tale om højreopportunisme af grov art - man vil stryge parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme" fordi den er uforståelig - men forklarer vi ikke folk om den imperialistiske sammenhæng, hvordan skal de så forstå at der overhovedet er

krig i Vietnam? Så ledes folk ind på den tanke, som også de nordiske regeringer holder på, at Vietnamkrigen er en ulykkelig fejltagelse. Vi må forklare om USA imperialismen, gør vi ikke det, vil befolkningen være lige uforstående ved næste krig. Nogle har indvendt, at de politiske partier ikke kan acceptere grundlaget - men Vietnambevægelsen skal ikke arbejde med partier, men med mennesker uden for de politiske partiers rammer. Den danske regering er et led i den imperialistiske kæde, derfor er det illusorisk at arbejde på, at den skal angribe USA. Nogle har nævnt FNL som eksempel på samarbejde, men deres enhed bygger på et konkret og meget nært problem: at de angribes af USA-imperialismen. Vor situation er mere kompliceret, det vi kan skabe enhed om er at støtte Vietnam i deres krav.

Flemming Rasmussen, Århus: Vi kan ikke forlange, at imperialismen skal angribe sig selv - heller ikke at den danske regering, der er et led i den imperialistiske blok, skal angribe USA, sådan som Toftkær ønsker. Vor opgave er at afsløre den amerikanske imperialismes natur, det er ikke nød-

vendigt, at oplyse folk om, at det er en beskidt krig, det ved de allerede. Vi må forklare sammenhængen, ellers vil de ikke forstå krigen. Tove Jørgensen, Herstederne: Det politiske grundlag vil binde os som et politisk parti.

Ole Eiland, Valby: Hos os er vi enige om at lægge hovedvægten på aktive mennesker fremfor snakken om den store brede masse. Det anti-imperialistiske perspektiv må med ind i Vietnambevægelsen. Vi må gå til sagens kerne og oplyse og argumentere om den amerikanske imperialismes fremfærd, også dens infiltrationer her.

Jørgen Ditzel, Indre By: Det er vel gået op for denne forsamling, at der foregår en krig i Vietnam og at denne krig er resultatet af et imperialistisk system. Det er derfor formålsløst at diskutere om imperialismen kommer ind i billedet eller ej - den er der. Det er med dyb beskæmmelse jeg ser vi sidder her og diskuterer imperialismen, det er jo den det hele drejer sig om. Vi kan ikke undgå at tage standpunkt ud fra årsagen til krigen.

Troels Toftkær, Vanløse: Mange mennesker er blevet grebet af det, der sker i Vietnam og har følt, at det er dog for groft. Her må vi sætte ind og sørge for, at harmen giver sig politisk udtryk. Der er sket en pinlig forskydning af parolerne, en radikalisering af bevægelsen, som nu er ved at berøve os tilslutning.

Holger Bak Sørensen, Brønshøj: Der har fra starten stået strid om DSVKs eksistens og især om parolen "Bekæmp den amerikanske imperialisme". Vi der er her har selv været med til at skabe denne parole. Årsagen til, at vi i mit parti (DKP, red.) rejser tvivl om parolen er, at vi frygter, at bevægelsen under denne parole skal udvikle sig til et nyt parti. Når jeg ikke kan tilslutte mig grundlaget, er det fordi det er et grundlag for en anti-imperialistisk bevægelse - og til det er det godt og rigtigt. Vietnambevægelsen vil styrke sig ved at begrænse sig. En fastere organisation vil betyde splittelse.

Keld Jensen, Fredriksberg: Det foreslåede grundlag vil splitte - i de politiske partier må vi slås for vore synspunkter i Vietnambevægelsen må vi samles om at kræve USA ud af Vietnam. Vi skal også have socialdemokraterne med.

Kaj Hansen, Frb.: Jeg er ikke aktiv i Vietnambevægelsen. Lad os samles om det vi kan samles om og undgå den splittelse som her lægges op til.

Arne Johansen, AU: Vietnameserne har for nyligt fordømt USA fordi de bomber i Laos. For de ved, at selv om de sejrer over USA-imperialismen i Vietnam, vil den stikke hovedet frem andre steder. Der foregår allerede

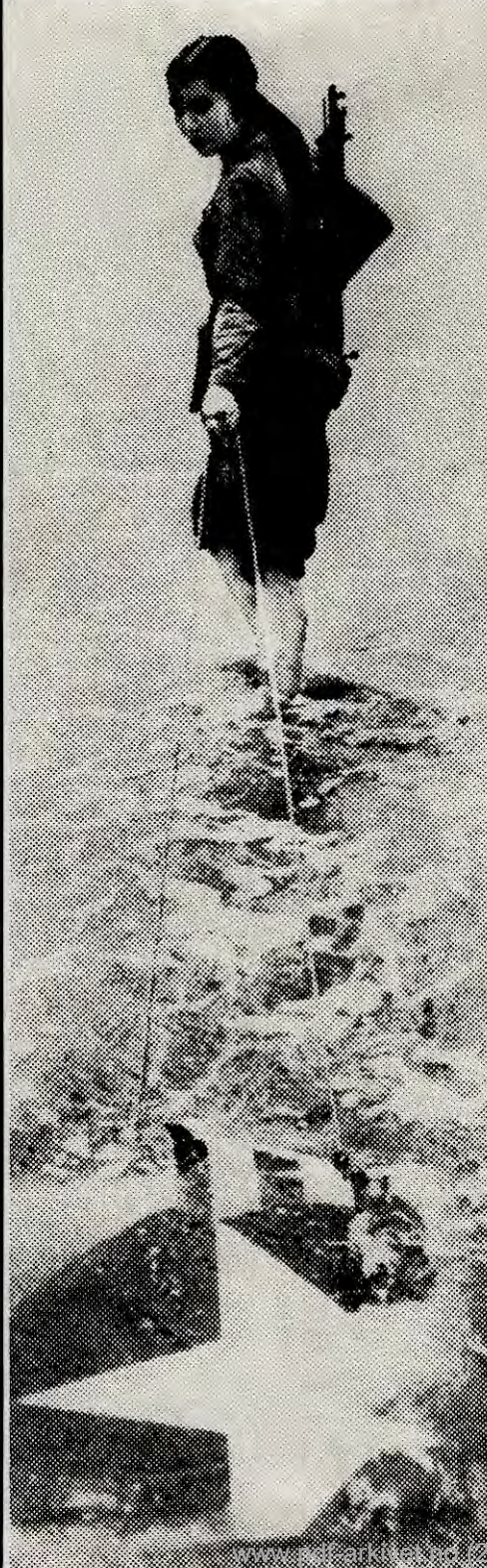
nu kampe i Laos. Skal vi fortie det? Arbejdsudvalget for DSVK ønsker ikke noget nyt parti, det har vi tydeligt givet udtryk for. Og vi ønsker heller ikke en stram organisation, der vil kvæle de lokale komiteer, tværtimod er vi instillet på, at komiteerne må tilpasse fællesarrangementerne efter udviklingen i deres geografiske område. I København går mellem 80 og 90% af befolkningen ind for, at USA skal ud af Vietnam. Skal vi være med til at udvikle den politiske bevidsthed, må vi være et hestehoved foran og escalere vore paroler.

Willy Jensen, Indre By: Det danske folk er indigneret over det der sker i Vietnam. Var vi ikke også indignerede over, hvad der skete i Puerto Rico, Panama, Guatamala, Grækenland? Har vi ikke altid været indigneret over USAs overgreb? Hvornår skal vi begynde at forklare baggrunden? Skal vi afsløre det imperialistiske system, der står bag eller skal vi standse ved indignationen?

Peter Bjerrum, AU: Den nærmeste tid vil afgøre, om det er krigen i Vietnam set som et isoleret fænomen eller der er krigen set i et anti-imperialistisk perspektiv, der vil finde grobund hos masserne. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis vi skal skabe en massebevægelse, må vi forbinde Vietnamkrigen med massernes indlysende selvinteresse. Vores opgave er at skabe en massebevægelse, der er politisk bevidst v.h.a. de objektive modsætninger mellem imperialisternes interesser og massernes interesser. Det kan gøres ud fra den meningsløst voksende rigdom på den ene side og den meningsløst voksende fattigdom på den anden side.

Det vietnamesiske folk vil sejr!

Der blev på konferencen foreslået, af Hvidovre Vietnamkomite, at man fra konferencen tog skridt til at danne en koordinering af det antiimperialistiske arbejde og danne et organ, der kunne oplyse om imperialismens overgreb og udbytning i den tredje verden. Det blev vedtaget at: Landskonferencen pålægger Landsledelsen inden 3 måneder at have taget skridt til indkaldelse af repræsentanter fra alle antiimperialistiske grupperinger i Danmark med det formål at søge dannet en anti-imperialistisk front.

ikke
al-
misse-
men
solidari-
tet

vietnam-
indsamlingen